

Encara que en realitat es tracta d'un gallicisme, és sens subte especialment a causa de la influència del castellà que n'hi ha que fan servir el mot «pirueta», considerat un barbarisme i que no figura als nostres repertoris lexicogràfics. El castellà va admetre aquest terme en una època de gran influència francesa, especialment a través del llenguatge cortesà, i hi ha esdevingut molt usual, i sembla que fins i tot hi ha anat desplaçant el terme més genuí «cabriola», que coincideix amb la forma del nostre terme cabriola, mot d'origen llatí clarament emparentat etimològicament amb cabra, amb el qual guarda una relació semàntica que no costa gens d'endevinar: tothom sap, efectivament, la tendència que tenen les cabres a fer cabrioles. No essent, doncs, el mot «pirueta» admès per la nostra normativa, cal recórrer exclusivament a cabriola, tal com proposen els nostres diccionaris d'equivalències, sense que ens hagi de causar cap complex la duplicitat de termes del castellà ni es puguin tenir en compte raons de diferència de matis que algú podria adduir, ja que aquests dos mots del castellà són considerats perfectament sinònims.

L'únic diccionari que admet la forma pirueta, però únicament com a terme específic de ballet, és el Diccionari català-francès francès-català de Carles i Rafael Castellanos. Observem, però, que la Gran Enciclopèdia Catalana introdueix aquest terme específic amb la forma original francesa, «pirouette», assenyalada degudament amb un asterisc que indica que es tracta d'un mot estranger usat internacionalment i, per tant, també entre nosaltres, però circumscrit al llenguatge d'uns determinats especialistes.

Més important ens sembla l'ús que avui es fa d'aquests mots en sentit figurat, per a indicar la maniobra hàbil, forçada o arriscada, que hom fa per tal de justificar una actitud o una posició en què es pugui apreclar una contradicció, una manca de conseqüència amb els propis principis. El castellà sol usar en aquests casos «pirueta» i, en català, emparat sens dubte en els diccionaris d'equivalències, hom sol recórrer a cabriola. Aquest sentit figurat no és recollit per cap dels nostres diccionaris, però nosaltres no sabriem pas formular-hi cap objecció. Ens sembla un cas normal d'eixamplament de l'extensió del sentit d'un mot, o, si es vol, una metàfora més de les que continuament enriqueixen el cabal expressiu de la llengua, i més aviat advocariem perquè fos recollit en una futura edició del nostre Diccionari acadèmic i hom hi donés, així, sanció oficial.